

Всички почувствуваха облекчение и нѣкаква-си свирѣпа и горда радостъ. Отново се залѣ виното, засвири гайдата, и сѣкашъ едвамъ сега започна истинската веселба, буйна, разюздана, — мрачното и страховито тържество на пияни хора, затъкнали въ пояситѣ си ножове и револвери, готови на всичко.

Късно слѣдъ полунощъ, най-послѣ, крѣчмата на Къня утихна, освѣтенитѣ прозорци угаснаха и вратитѣ се затвориша. Послѣдни си отиваха Грозданъ и другаритѣ му. Радуловъ се сбогува и си замина къмъ училището, отиде си и Монката. Ковачътъ Йорданъ още блѣскаше на вратитѣ и като придаваше най-голѣма сладостъ на гласа си, молѣше Къня да отвори и да имъ даде нѣщо да пиятъ. Къню остана глухъ и неумолимъ. Тогава и тѣ трѣгнаха да си ходятъ. Ковачътъ и Тачката подкрѣпяха Чумака, който лудуваше и се мятеше между тѣхъ като срѣдния конь на нѣкоя руска тройка. Тѣ се отдалечиха и се закриха въ близка една улица.

Грозданъ остана самъ. Цѣлото село съ кжшитѣ и овошкитѣ си, съ оградитѣ си и голѣмитѣ си саплѣци, тѣнѣше въ черенъ мракъ. Тъмно бѣше и наоколо, чакъ до послѣднитѣ очертания на хоризонта. Но надъ всичко това се издигаше ясно и свѣтло небе, посипано съ толкова много звѣзди, като че дълбоката и пространна лазуръ бѣше изпълнена съ несмѣтнитѣ роища на сребърни пчели. Бѣше тихо. И най-слабъ вѣтрѣ не разклащаше върховетѣ на овошкитѣ. Нѣкждѣ изъ улицитѣ свирѣше кавалъ. Нищо друго не се чуваше. И сѣкашъ тамъ не човѣкъ свирѣше, а тия звуци се раждаха изъ самата нощъ, трептѣха, издигаха се на широки вълни нагорѣ къмъ небето, цѣлуваха звѣздитѣ.

Грозданъ още стоеше прѣдъ крѣчмата, цигарата му припламваше сегизъ-тогизъ въ мрака. Най-послѣ и той трѣгна къмъ кжщи. Вървѣше бързо, съ леки и твърди стѣпки, като че нищо не бѣше пилъ.